

عنوان مقاله:

ارزیابی روند توسعه شهری با روش جا پای جغرافیا (مطالعه موردی: منطقه ۱۳ کلان شهر تهران)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا، دوره ۱۷، شماره ۶۰ (سال: ۱۳۹۸)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۲

نویسندگان:

سمیه سادات سجادی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران.

عباس ارغان - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران.

زینب کرکه ابادی - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران.

خلاصه مقاله:

این پژوهش به بررسی دوموضوع مهم ردپای جغرافیایی وتوسعه پایدار شهری درلایه های مدیریت وبرنامه ریزی شهری می پردازد. جمع آوری وگردآوری اطلاعات با روش کتابخانه ای، میدانی وپرسشنامه انجام شده است. این تحقیق با روش توصیفی، تبیینی واز طریق مدل جای پای جغرافیا(ردپای اکولوژیکی) برای تعیین توسعه پایدارجامعه شهری درمنطقه ۱۳انجام گرفته است. یافته های تحقیق نشان می دهد که جای پای جغرافیا (ردپای اکولوژیکی)منطقه معادل ۱۰۹۱۳هکتاربه ازای هرنفردرسال می باشد، این بدان معناست که این منطقه ۱۰۳۷۶برابربیش ازسهم خود ظرفیت اکولوژیکی قابل تحمل را به خود اختصاص داده ومنطقه ۱۳برای برآوردن نیازهای خویش به مناطق دیگرتهران نیازمند و ازسوی دیگرالگوهای توسعه منطقه بنا برمحاسبات صورت گرفته ازطریق ضرایب جینی وآنترپی نسبی شانون تا حدودی پراکنده بوده ونابرابری وعدم تعادل درتوزیع جمعیت نیزدرنواحی چند گانه آن مشهود است.

کلمات کلیدی:

جغرافیا، بوم شناسی، توسعه پایدار، آنترپی، آنترپی شانون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1411997>

